

[Justitsministeren]

opholdstilladelse af særlige humanitære grunde.

Den meget høje anerkendelsesprocent skyldes nok ikke mindst den omstændighed, at vi i vores udlændingelovgivning har valgt også at give de facto-flygtningene, der jo ikke er flygtninge i flygtningekonventionens forstand, et retskrav på opholdstilladelse. Asylansøgere vil helt naturligt ofte søge mod det land, hvor der er størst mulighed for, at ansøgningen imødekommes. Derfor mener jeg også, at vi må være opmærksomme på den risiko, der er for, at vi igen kan blive en magnet i forhold til dem, der vil søge asyl, fuldstændig som det var tilfældet indtil lovændringen i 1986.

Jeg vil i den forbindelse også pege på betydningen af den ændrede situation i Østeuropa med åbningen af grænserne samt på etableringen af EF's indre marked pr. 1. januar 1993 med fri bevægelighed af personer til følge.

Der arbejdes for tiden i EF med udarbejdelsen af en asylretskonvention, der skal indeholde regler om, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af EF's medlemsstater. Formålet med en sådan konvention er at fastslå princippet om, at én og kun én stat skal have ansvaret for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i et af EF-landene, sådan at man undgår, at staterne skyder ansvaret for behandlingen af ansøgningerne over på hinanden.

Disse forhold kan føre til en øget tilgang af asylansøgere til Danmark, hvis vi ikke overvejer at udjævne de niveauforskelle, der er mellem Europas lande, hvad angår anerkendelsesprocenter og behandlingen af flygtninge i øvrigt.

Det er nok næppe realistisk at tro, at Danmark kan få de andre europæiske lande op på vores niveau, så den mest naturlige løsning vil være, at vi i Danmark tilpasser vores i forvejen endog meget høje niveau, men naturligvis således, at vi fortsat lever op til vore internationale forpligtelser efter FN's flygtningekonvention.

Vi har netop i vores naboland Sverige set de problemer, som en meget stor tilstrømning af spontane asylansøgere kan give anledning til. Sverige har som bekendt taget konsekvensen heraf og har besluttet kun at give asyl til asylsøgende, der er omfattet af flygtningekonventionen, og til dem, som i øvrigt har et særlig stærkt behov for beskyttelse. Ændringen indebærer, at

det ikke længere bliver muligt at få asyl som de facto-flygtning, medmindre der foreligger et særlig stærkt behov for beskyttelse. For børnefamilier gælder der dog en særlig praksis.

Det er helt klart, at en tilstand som den, vi har set i Sverige, skal undgås her i landet, og vi må se i øjnene, at der også hos os kan blive behov for at se nærmere på mulighederne for at ændre asylreglerne.

Jeg vil inden for flygtningeområdet pege på yderligere et område, som kan give anledning til overvejelser, og hvor der for mig at se kan blive behov for en hurtig løsning.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 4, kan en udlænding, der ikke befinder sig her i landet, ansøge om asyl her med den konsekvens, at danske myndigheder bliver forpligtet til at behandle ansøgningen. Kun hvis den pågældende har nær, navnlig familiemæssig, tilknytning til Danmark, vil der imidlertid kunne blive tale om asyl her i landet.

Det siger sig selv, at en sådan bestemmelse giver grundlag for et umådelig stort antal ansøgninger fra personer, som ikke på nogen måde vil kunne opfylde betingelserne for at få asyl her i landet, fordi de ikke har nogen som helst relationer til Danmark. Jeg kan i den forbindelse til illustration oplyse, at der inden for den sidste tid er kommet en strøm af ansøgninger fra afghanske statsborgere, der opholder sig i Pakistan. Direktoratet for Udlændinge har således modtaget ca. 12.000 ansøgninger fra afghanere. Man kan meget vel forestille sig et endnu større antal ansøgninger fra vietnamesere i Hongkong, hvis – eller man skal måske snarere sige når – man får kendskab til bestemmelsen i § 7, stk. 4.

Der er næppe nogen her i salen, som kan være i tvivl om de administrative konsekvenser, en sådan strøm af ansøgninger medfører, og der kan derfor også på det område være anledning til at overveje mulige ændringer af reglerne og procedureerne med henblik på at kunne undgå en realitetsbehandling af åbenbart grundløse ansøgninger.

Jeg har hidtil koncentreret mig om flygtningeområdet, men også på andre felter inden for udlændingeloven kan der være anledning til at overveje behovet for eventuelle ændringer.

Der har som bekendt siden 1973 været et indvandringsstop her i landet, vel at mærke et ind-